

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *L. Z.*

Cím: *Még nincs beszállás*

Forrás: *Pesti napló*

Bp.

1918 VIII/16

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

385.5

Hely

Idő

"1918"

Még nincs beszállás!

Egyidejűleg azzal a korszakalkító találmánnyal, amely a villamos közlekedést a hátul fel, előle alapján ráncba akarja szedni, a vasuti beszállást is rendezni akarja a rendőrség. Tulajdonképpen nem tréfádolog az, ami a budapesti pályaudvarokon történik. A minap is kettős elgázolás volt a szomorú eseménye annak a rohamnak, amelyet a közönség a mozgó vonatok ellen intéz, s ezt megelőzőleg is sok szerencsétlenség történt már a pályaudvarokon. Végül igazán komolyan csinálni kellett már valamit. Természetesen a legegyszerűbb és legsikeresebb segítő mód az lenne, hogy több vonatot járasson a vasut, ez a megoldás azonban csak papíron egyszerű, a vasut nem bírja el a nagyobb forgalmat. A rendcsinálást tehát más alapon kell megcsinálni és ezzel próbálkozott meg tegnap első ízben a rendőrség.

A keleti pályaudvaron éppen a debünél voltunk jelen. Reggel félkilenc órakor, amikor fél óra hiányzott még a nagyváradi—kolozsvári személyvonat s a tátrai gyorsvonat indulásától, nagy sereg rendőr vonult fel a Perron indulási oldalára és az indóház falától az üveges csarnok széléig az aszfalt-járón keresztül sorfalat állt. A hét óra ötven helyett fél kilenckor induló aradi személyvonat, már kirobogott, de azért a Perron telve volt utasokkal. Hogy miért mondom: de azért? Nem tévedésből. A várótermek ajtajában álló portások ezen a rendcsinálós reggelen mindenkit megállítottak és megkérdezték:

— Hová tetszik?

— Az aradi vonatához.

Mindenki az aradi vonatához sietett. Az összes

utasok Aradot készültek elárasztani, holott zsebükben a Tátrába vagy a nagyváradihoz szóló jegyek voltak, vagy egyáltalában nem is voltak jegyek. Ez a legujabb szokás: jegy nélkül felszállni, csak minél előbb felszállni. Hát számít máma az az egy kocsi, amivel az utazás a vonatban váltott jegy révén többé kerül?

— Az aradi vonatához. — mondták az utasok, mert a mai ravasz élethez köszörült sejtésük elárulta nekik, hogy nem jó lesz az igazat megmondani. Hiszen a portás az igazat akarja tudni és bizonyára nem potyára. Így történt azután, hogy fél órával a két vonat indulása előtt, akinek csak egy kis görbe esze volt, mind a Perronon állt már. Sőt nem is állt, hanem indult kifelé felkeresni a vonatokat. Mire azok odaállanak és itt a becsületos beszállás ideje, lehet már akkor beszállni?

Ekkor lépett közbe a rendőri készültség. Az utasok előbb véletlenül, azután egészen szándékos szórakozottsággal nekivágtak a rendőri kordonnak, de hiába.

— Még nincs beszállás! Tessék visszamenni a váróterembe!

Mint amikor egy régi jogot sért meg valami jogtalan bitangság, olyan arccal fogadták ezt a figyelmeztetést. Előre nem lehetett menni. Hát jó. De vissza a váróterembe: ez már tulzott kívánságnak látszott a rendőrök részéről. És nem is teljesítette senki. Helyett ott táborszórt mindenki a kordon előtt s hamarosan óriási tömeg szállotta meg a Perront. Mindenki kiabált, magyarázott és méltatlankodott. A hátulról jövők nem tudták, mi történik és furakodva lökdösték az alulállókat.

— De kérem, én utazni akarok!

Ezen azután már nevetni kellett.

— Hiszen mi is utazni akarunk.

— Hát akkor miért állnak itt?

— A rendőroktől sziveskedjék megkérdezni.

Erre azután megnyugodtak abban, hogy nem az utasokat kell szidni, hanem a rendőroket. Közben azután betolták a nagyváradi vonatot. Éppen az első

vágányra tolták, amely mellett vastagon álltak az emberek. A legutolsó kocsin lévő vasutas ijedten kiáltott:

— Félre a vágánytól! Menjenek onnan!

Csudálatos dolog, hogy ez a vasutas volt megijedve és nem az emberek, akiket szólt, göngyöltetett a kocsi.

No de itt van már a váradi vonat. Most a tömeg nagyobb fele, amely nem a tátrába akart szállni, vad offenzív hajlamokkal készült a kocsikba törni. A rendőrök azonban ezt nem engedték s különben is a várakozó tömeg mellé a „csak katonák számára” való kocsik jutottak.

— Még nincs beszállás! — ezzel a vörös posztóval játszottak a döfésre kész utasok orra előtt.

A betöltött vonat azonban több alkalmat adott a rendőrök kijátszására és sokan felugráltak a katonai kocsikra azzal az elhatározással, hogy hátul végigszaladnak a vonat mögött és beszállnak. Felugráltak a tátrai utasok is, akiknek az egész hosszú nagyváradi vonatot meg kellett kerülni, hogy a külső vágányon álló kassai gyorsra ráveszkodjanak. A vállalkozó tátraiak között volt Rakovszky István, a titkos tanácsos képviselő is. Megállapítottam, hogy a turisták vállalkozása nem egészen sikerült. Bizonyára hátul is voltak rendőrök, mert néhány perc múlva a hegymászást visszafelé csinálták meg. Hogy valamennyien, azt nem tudtam megolvasni.

Igy mult az idő. A rendőrökkel szemben a minden utat megnyitó szivarokat természetesen nem lehetett elővenni. Ezeknél a derék fiuknál csak a fellépés segített. Ezt próbálta ki néhány katonatiszt, és századoson felül nem is siker nélkül. Ugy látszik, ezeknek az uraknak már gyakorlatuk volt az áttérésben. Elvégre nem is lehetett egészen rossz néven venni ezt a szokásukat.

Végre, végre! Elérkezett a beszállás ideje. Ilyen beszállást még nem látott a Keleti, pedig ott már sok mindenféle történt. Valami olyasféle hangulat volt itt, mint amikor egy színház ég és az emberek egymás gyomrán és tüdején keresztül igyekeznek a kijárat felé. Bármilyen kedves kép volt is ez, kiszakítottam magamat belőle és a tátrai turisták immár kitaposott útján: a váradi vonat egyik katonai kocsiján keresztül a tátrai gyorshoz futottam. Minden ambicióm az volt, hogy elsőnek érkezzem oda. Kíváncsi voltam arra, hogy vajjon ekkora rendőri erővel sikerült-e igazságot tenni. Vajjon lehet-e végre, a rendcsinálás első napján egy olyan vonatot látni, amelybe senki sem szállt be a „beszállás” előtt?

Ugyztem. Én voltam a legelső. A rendőrség azonban nem győzött. A tátrai gyorsnak majd minden ablakában volt egy utas. Nyugodtan, mint páholybélők a premiéren, szemlélték a tömeget, amely a nyomomban versenyt futott. Az egyik páholyból Rakovszky István rokonszenves feje nézte a finisht.